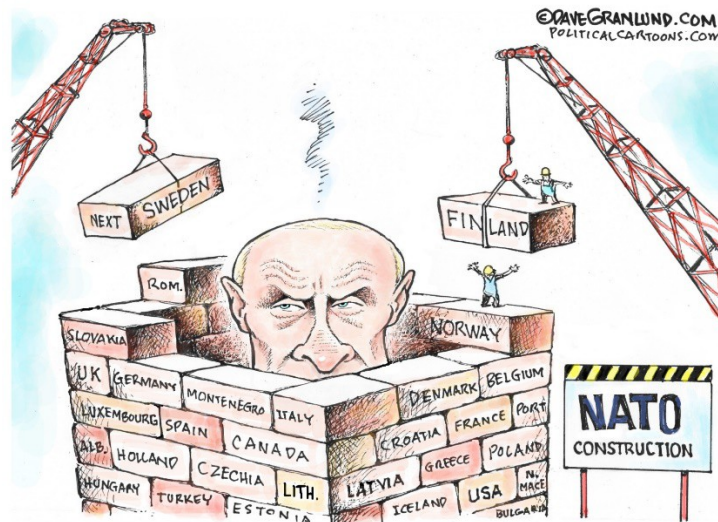

Söndagskrönika: Självedrägeriet

Medierna kallar kriget i Ukraina för "Rysslands fullskaliga invasionskrig". I sak är den benämningen korrekt samtidigt som den genom sin ofullständighet gör människor rädda. Rädsla är ett plågsamt tillstånd.

Vi har med covid nyss upplevt en sådan rädsla där de som vägrade att vaccinera sig kallades för konspirationsteoretiker och oansvariga stollar. De riskerade att förlora jobbet och borde varken få flyga eller gå på restaurang. Att alla människor är lika mycket värda var ett mantra som blåste bort. På grund av rädsla för spridningen, och för att de själva eller deras nära och kära skulle drabbas, var många beredda att ge fri lejd åt maktens begränsningar av våra liv. Det störde oss inte när överheten pekade med hela handen. Vaccinfrågan förde oss snabbt mot det totalitära samhället.

Som bland andra den belgiske psykologen Mattias Desmet lyft fram kan man inte bekämpa rädsla med rationella argument. Det krävs handling, en fiende att bekämpa. Man kan bränna häxor, förfölja antivaxxare, starta eller bejaka ett krig. Genom att ansluta sig till en kamp känner människor att de är på banan igen. De upplever rentav en ny mening med livet, må det hela vara aldrig så absurt. Tvivlare och kritiker framstår som asociala när de vägrar att ansluta sig. De hotar att bryta förtrollningen, vilket om det lyckas, kastar människorna tillbaka in i rädslan.

Rysslands fullskaliga invasion i Ukraina skrämmer och rädslan sprider sig. Krig i Europa och många hundratusen döda! Den mest näraliggande reaktionen är att fråga vilket land Ryssland kommer att invadera efter Ukraina. Kanske Litauen, kanske Finland, eller kanske Sverige? Hur

kan vi skydda oss? Det omedelbara svaret är att vi kan göra det genom att gå med i Nato och för säkerhets skull också villkorslöst öppna 17 svenska militärförläggningar åt USA, världens starkaste krigsmakt. Så ... nu är vi säkra!

För båda dessa dramatiska förändringar borde folket ha tillfrågats. Det är ju så det ska gå till i demokratier. Emellertid, den politiska lydning som krävs i krigstider leder så gott som alltid till att inte bara demokratin utan också yttrandefriheten försvagas. Det sker en medial samordning. Alla stora medier följer samma manuskript: DN, SVT, Sveriges Radio, Aftonbladet etc. Därtill kan man lägga viktiga myndigheter: Kyrkan, försvarsmakten, skolan, universitetet etc.

Varför invaderade Putin Ukraina? Den politiska elitens och mediernas svar ligger på ett moraliskt plan. Putin är en totalitär och galen ledare, det största hotet mot Europa sedan andra världskriget. Om vi bara kunde få Putin att försvinna, då skulle den naturliga fredsordningen återställas. För västvärlden är han så ond att kampen mot honom är värd risken av både ett kärnvapenkrig och tredje världskrig. Hillary Clinton kallar honom för Hitler. Det gick inte att förhandla med Hitler och det går inte heller med Putin. Han måste besegras!

Det finns också en annan syn på kriget i Ukraina. nämligen att Ryssland försvarar sig mot USA, som via Nato steg för steg har eskalerat sitt hot mot Ryssland.

Den första konflikten mellan Ryssland och USA kom 1997 med Natos första expansion österut. Man ska komma ihåg att Nato skapades som ett militärt försvar mot Sovjetunionen. 1997 hotade inte Ryssland något som helst annat land. Det var ofarligt för USA att, mot givna löften, expandera NATO. Att flera av de nya länderna tidigare varit medlemmar i Warszawapakten gjorde inte provokationen mindre. Men Ryssland hade inget att sätta emot.

År 2003 invaderade USA Irak. De gjorde det utan godkännande från FN:s säkerhetsråd, vilket gjorde kriget olagligt. Frankrike, Tyskland och Ryssland protesterade och för USA framstod det som att dessa tre mäktiga länder allierade sig med varandra, mot USA. Med i synnerhet Ryssland och Tyskland i allians skulle en ny stormakt kunna uppstå, som konkurrerade med USA. Dessutom skulle det göra Nato meningslöst. Om Ryssland, Tyskland, Italien och Frankrike var kompisar då behövdes ju inte Nato. USA bestämde sig för att isolera Ryssland, stärka Nato och hålla Europa i kort koppel.

Natos andra utvidgning kom år 2004 och skakade Ryssland mer än den första utvidgningen 1997. Nu blev inte bara de baltiska länderna utan också Rumänien och Polen medlemmar. Att USA bröt det löfte de gett till Gorbatsjov att inte låta Nato expandera österut var inte problematiskt. Ryssland var ännu alldeles för svagt för att kunna utmana USA.

För Ryssland blev det en avgörande vändpunkt. De bestämde sig för att stärka sin ställning i världen och återuppbygga sin militära styrka. Men de var inte konfrontativa. Bush Jr och

Putin gillade varandra och år 2004 var Putin fortfarande vän med merparten av Västeuropas ledare. När han besökte Tyskland blev han vän med förbundskansler Gerhard Schröder. Det är en vänskap som håller i sig ännu idag. Han var vän med Frankrikes president Jacques Chirac och han var också på ett personligt plan nära vän med Italiens Berlusconi. Vänskapen mellan Europa och Ryssland ledde till enorma investeringar. Tyskland byggde fabriker i Ryssland. Ryssland sålde olja till Tyskland. Nord Stream ett byggdes och tvåan planerades.

Nu blev amerikanerna oroliga eftersom det var tydligt att Ryssland etablerade en ny relation med Europa. År 2008 trappade USA upp provokationen med en invitation till Georgien och Ukraina att bli Natoländer. Detta ledde till att ryssarna invaderade Georgien. Efter att ha fått löften om att Georgien inte skulle söka Natomedlemskap drog sig Ryssland tillbaka. Putins Ryssland vill inte ha tillbaka det forna Sovjetimperiets vasallstater.

USA:s nästa steg i provokationen var att bygga missilramper i Polen och Rumänien. Putin protesterade, han försökte resonera med USA och varnade flera gånger. Varningarna ignorerades. Ryssland behandlades på samma sätt som under 1990-talet. USA gjorde precis vad de ville, utan att fråga Ryssland om lov.

Efter en väl förberedd USA-sponsrad antirysk kupp i Kiev 2014 förbjöd ukrainska ultranationalister den officiella användningen av ryska språket och bekräftade samtidigt Ukrainas avsikt att bli medlem i Nato. Mindre än en dag efter kuppen erkände Washington formellt den nya regimen. Ett ukrainskt medlemskap i Nato skulle bland annat innebära att Rysslands 250 år gamla flottbas i staden Sevastopol på Krim skulle hamna under Natos och därmed USA:s kontroll. Krim är ryskspråkigt och hade flera gånger röstat mot att tillhöra Ukraina. Samtidigt försökte de övervägande rysktalande områdena i Donbass att avskilja sig, som en reaktion på Ukrainas förbud mot att använda ryska språket. Det ledde till att ryssarna tog Krim och ett inbördeskrig i Donbass.

USA och NATO inledde en mångmiljardinsats för att rusta upp, organisera och utbilda Ukrainas väpnade styrkor. Syftet var att göra det möjligt för Kiev att återerövra Donbass och så småningom Krim. Under de följande åtta åren – då det ukrainska inbördeskriget fortsatte – byggde Kiev upp en Nato-utbildad armé på 700 000 man – en miljon reserver oräknade – och härdade den i strider mot separatisterna i Donbass, som stöddes av Ryssland. Antalet reguljära ukrainska soldater var bara något mindre än Rysslands dåvarande 830.000 militärer i aktiv tjänst. På åtta år hade Ukraina skaffat sig en större styrka än någon NATO-medlem – fränsett USA och Turkiet. Föga förvånande såg Ryssland detta som ett hot som det inte gick att leva med. De invaderade Ukraina för att säkra sina gränser.

Ryssland är ett gigantiskt land som sträcker sig från Polen till Kina. Detta land är glest befolkat och har en minskande befolkning. De har fantastiska råvarutillgångar. Så varför attackera Europa? Det är nonsens. Putins viktigaste uppgift är att hålla samman det väldiga landet och säkra dess gränser. Varken han eller det ryska politiska etablissemanget har något som helst intresse av att erövra något eller några europeiska länder. Den kris som Västvärlden med

Ukraina nu befinner sig i – det är inte Rysslands kris. Det är Europas och USA:s kris. Och det är ännu ett av de totalt meningslösa krig som USA ligger bakom.

Med den förklaringen blir russofobin lika obefogad som min äldste sons rädsla för svanar och ett av mina barnbarns rädsla för grodor. Den ryska politiska eliten, inbegripet Putin, vill inte erövra Europa. Tvärtom, de vill ha handel, kulturutbyte och rent allmänt goda relationer. Med invasionskriget i Ukraina försvarar ryssarna sig mot den amerikanska Natoimperialismen.

Den förklaringen till Ukrainakriget gillas inte av alla som läser och lyssnar till mina krönikor. Jag har fått en handfull vänligt formulerade protestmail. Här är ett exempel:

Hej

Jag har köpt flera av dina böcker men har blivit mycket besviken över hur du så energiskt försvarar stormakten Rysslands åtgärder. Allt är tydligen de västliga konspiratörernas fel och inget beror på Rysslands agerande i det forna sovjetimperiet. Nåväl, jag hoppas och tror inte att du blivit stalinist på gamla dagar men det är lätt att tro att du följer i Hilding Hagbergs spår.

När jag har skrivit kritiskt om massinvandringen till Sverige och dess konsekvenser så har läsarna kunnat relatera mina analyser till den svenska verklighet vi har gemensam. När det gäller kriget i Ukraina, så har varken jag eller läsarna (möjligen med några få undantag) någon självupplevd verklighet att referera till. Skillnaden mellan mig och mina kritiker är att jag lägger ner många timmar på att läsa in relevant statsvetenskaplig litteratur, läsa bloggar och lyssna till kunniga kommentatorer på Youtube. Det räcker inte med att förstå kriget via krigshetsande och aktivt kunskapsförnekande media.

Givetvis försvarar jag varken Ryssland eller USA utan jag vill förklara, i första hand för mig själv. Att förklara är inte att legitimera och heller inte att ta ställning. Därför gäller det att avvisa den uppdelning i goda och onda, som den intensiva propagandan har som bas. Men jag ska erkänna att det är svårt. Det senaste av västvärldens stolligheter är att Natos chef Jens Stoltenberg på sin stolpiga engelska meddelar att han försöker få fram ett femårigt understöd från Nato till Ukraina på ettusen miljarder kronor. Vad lever han i för fantasivärld? Tror han att ryssar och ukrainare kastar pengar på varandra på slagfälten? Dessutom, Ukraina är inte med i Nato.

För den som vill förstå internationella relationer är det absolut nödvändigt att se kriget med alla aktörers perspektiv. Det är avgörande för att etablera ömsesidig förståelse, minska spänningar och kunna nå en fungerande fred. Varje framgångsrik fredsprocess och försoning i samtidshistorien – från Nordirland till Sydafrikas apartheid – har varit baserad på detta.

Jag ska avsluta på ett sätt som jag aldrig gjort tidigare, nämligen med en länk till en drygt fjorton minuter lång intervju med Jeffrey Sachs, en av världens mest inflytelserika nationalekonomer – rådgivare åt FN samt många statsledare och regeringar runt om i världen. Den börjar som ett nyhetsinslag. Du förlorar inget på att hoppa över inledande 1 min 25 sek. Sprid den gärna, helst till vår politiska elit:

<https://www.youtube.com/watch?v=mbNvagE7BcM>

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2024/04/07/sondagskronika-sjalvbedragriet/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.